

SZEGEDI HIRADÓ.

48-ik szám.

Szerdán, június 19-én 1861.

Harmadik évfolyam.

Megjelenik:

Hetenként kétszer, szerdán és szombaton reggel.

Szerkesztői lakás:

Buzatér, Sziráky-ház, első emelet.

Kiadóhivatal:

Burger Zsigmond könyvkereskedése.

Előfizetési feltételek.

Vidékre postán és Szegeden házhozordással: Egész évre 8 frt, — félévre 4 frt, — évnegyedre 2 frt osztr. ért.

Helyben elvitelve a kiadó-hivatalból: Egész évre 6 frt, — félévre 3 frt, — évnegyedre 1 frt 60 kr. osztr. ért.

Egyes szám ára 8 ujkr.

Hirdetések:

Az öthasábos petitsor egyszéri hirdetésnél 7 ujkr. kétszerinél 6 ujkr., többszörinél 5 ujkr. Bélyegdíj minden egyes beíratásért 30 ujkr. A nyilttérben a háromhasábos petitsor ígataási díja 20 ujkr.

Az előfizetési pénzek és hirdetések Burger Zsigmond könyvkereskedéséhez címezendők.

Előfizetési fölhívás

SZEGEDI HIRADÓ

július—decemberi folyamára.

A naponként gyarapodó részvét, melyel lapunk a t. olvasó-közönségnél — a jelen válságos időben is — találkozik, azon hitre jogosít bennünket, hogy e lap már is kivívta magának léte föfeltételét — állandó olvasókörét.

E részvét növeli bátorságunkat, hogy azon téren, melyre két hóval ezelőtt föléptünk, tántoríthatlan hazafiúi érülettel helytálljunk, s lelkünk egész erejével hazánk alkotmányos függetlensége mellett ernyedetlenül küzdjünk.

Valamint eddig, úgy ezentúl is főtörekvésünk leendő, lapunkban mindazt a lehető leggyorsabban fölemlíteni, mi édes hazánk, kedves szülőföldünk s a lelkes tisztavidék jogi, társadalmi és anyagi állását t. olvasóinkkal valódi alakjában megismertetheti.

Birjuk becses ígéreteit t. munkatársainknak, hogy szerkesztői nehéz feladatunkban jövőre is gyámolítandának, s különösen a „Pesti posta“ szelleműs írója a főváros s az ország nevezetesebb mozzanataival ismert vonzó modorában ezentúl is állandóan fogja lapunk szellemi értékét emelni.

Az előfizetési feltételek a lap homlokán olvashatók; a pénzek a kiadóhoz címezendők. Gyűjtőknek 10 előfizető után egy tisztelet-példánnyal kedveskedünk.

Szeged, június 15. 1861.

A „Szegedi Híradó“ szerkesztősége.

Pesti posta.

Június 16-án 1861.

□ Az érdekes jelenetek egész csoportja vonul el örökhelyem előtt, melyekből megkísértem legalább a főbbeket megragadni s néhány szóval ide jegyezni.

A hírlapok szorgalmas olvasói már tudják, hogy mult szerdán, e hó 12-én nem csak én csatlakoztam reményemben, hanem az örökké emlékeztető országos föllirat indítványozója is. A szavazásnál kitént, hogy a többség, mely a föllirat mellett nyilatkozik, ingtag és pillanatra cserben hagyta vezérét.

Akik ebből kárörömmel már szakadást és zavart reméltek, csak azt árulták el, mit ohajtának; a képviselők háza ellenben ez által is alkalmat nyert annak megmutatására, hogy ennél nagyobb kérdések sem lesznek képesek szakadásra bírni a hazafiak egyetértését, habár egyetértésre vergődni nem tudnának is minden tárgyra nézve már az első percben. Hisz épen arra való a tanácskozás, arra való a szólás szabadsága, hogy kiki úgy adván elő a dolgot, miképen ő látja, több szem többet látván, annál biztosabb kézzel tűzhessék ki aztán közakarattól a követendő ut irányát, csalhatatlanságot senki sem követelvén magának, s a legbölcsebb legkevésbé.

Csütörtökön, június 13-án a keleti egyház híveinek ünnepe lévén, a ház nem tartott ülést.

Pénteken a föllirat szerkesztésével megbízott küldöttség beadta munkáját; azonkívül pedig a legközelebbi tanácskozás tárgyaira nézve abban ál-

lapodott meg a ház, hogy legelőször azon pontokat veendő föl, melyeket Tisza Kálmán indítványoz vala, s melyek fölött határozat alakjában szándékozik nyilatkozni a ház addig is, míg törvényhozási képességét idő és körülmények megállapítandják.

Második tárgyal ki van tűzve az országbírói értekezlet munkálata. Ezt követendő a nemzetiségek kérdése; negyedik helyre pedig marad a legégetőbb: az adóbehajtás. A tárgyak fontossága és terjedelme vezeté a házat e sornak föllállításában.

Szombaton az alsóház elfogadta véglegesen a fölliratot jelen szerkezetében, mikép azt a mai „P. Napló“ közli, és miután elfogadták, felküldték a ház egyik jegyzője által a főrendek házába, kik két havi szünet után az nap tartottak először ülést.

A nyilvánosság érdekében a főrendeknél ifj. b. Majthényi László takaros beszédet mondott, a főrendi napló folytatását sürgetvén, s annak mielőbbi hitelesítése végett 24 tagu bizottmányt kirendeltetni javasolván, mi határozathoz is ment.

Az alsóházban az elnök ismét gyászbeszédet jelentett be. Árvamegyének egyik követe, a dobrai kerület képviselője, Abaffy Arisztid, este haza érven, levelet kapott a kapusnál, s fölmenvén a lépcsőn, a gázlámpa világánál olvasá, miközben a korlátra hajolt, s ez kellőnél alacsonyabb lévén, az előrehajló férfiú súlyegyet vesztvén, lebukott s harmadnapra meghalt.

Ma este 6 órakor adandják neki a végtiszteletet.

Mondják, hogy ama házban, hol ez történt, ez már a harmadik ilyen szerencsétlenség.

Az ország maradandó érdekeinek barátjait figyelemztetjük azon Vélemény és jelentésre, melyet lapjaink e lefolyt héten a Magyar éjszaki vaspálya ügyében közöltek. Itt az ideje, megmutatnunk, hogy ébren vagyunk, hogy halljuk és értjük a kor hívó és intó szózatát, s hogy nem akarunk várni, míg a sült galamb meséje valósul, hanem magunk emberségéből állunk ki a gátra.

E hó 24-én a pesti belvárosi egyház számára a városi hatóság új lelkészt választand.

Pest, az ország fővárosa lévén, azt hisszük, hogy ennek minden közügye, ha még oly parányi volna is, mihelyt közügy, az összes ország figyelmére méltó.

E lelkészválasztás azonban sok más tekintetből is érdekes leendő. Volt már szó róla a lapokban, hogy a pestvárosi lelkészek legidősibbe a dérek Déry Mihály, ki a rókusai kórházban már 19 év óta viseli a betegek lelki gondját, s ki a polgárság osztatlan bizalmát bírja, úgy nyilatkozott, hogy ő nem kívánja eddigi munkakörét elhagyni, hanem ha a város azt hiszi, hogy szava nyom valamit, ő olyan férfiúra figyelmezteti a pestieket, ki egykor közöttük közmegelegedésre a papi pályán működött, az utóbbi sanyaru évek folyamán alatt kénytelen volt falusi magányban keresni háborítlan megmaradhatást, és keresni keze munkájával mindennapi kenyeret.

E férfiú neve Szemerényi Károly, ki, ha megválasztatik, be fog teljesedni az irás egyik mély jelentésű szava: „A pusztáról hívom elé fiamat!“

Vannak, kik azt hiszik, hogy a pap, különösen a kath. pap annyira van egyháza szabályai által megkötve, mint a gép megszorított kereke, hogy tehát mindegy, Péternek hívják-e vagy Pálnak, egyik sem tehet rendkívül se jót, se rosszat. Mi azonban úgy tudjuk, hogy még nem sikerült úgy megszorítani valakit, hogy épenséggel a maga jószántából ne tehetne akár jót, akár rosszat, és nem titkolhatjuk el azon hitünket, hogy ha van tiszt, melynek viselője lehet áldása vagy átka azoknak, kik mellé van adva: a lelkész tiszte sok más fölött az. S habár a képesség legkisebbik foka, ugylátszik, mindegyikben meg van is, de ami azon túl van, a szeráf-szeretet magasságaig, az valamint a legdrágább, úgy a leggyérebbe található gyöngyök közé tartozik.

Minket, pesti lakos létünkre, a közemberi érdeken kívül személyes érdekünk is kész figyelemmel kísérni minden mozdulatot, mely a lelkészválasztás körül feltűnik.

Egyébre nézve most Pesten három cikkben bővelkedünk: van sok cseresznye, sok előfizetési fölhívás mindenféle irodalmi vállalatokra, különösen hírlapokra, és van sok találgatás, mikor jó Pestre az adóbehajtás és mi történik akkor velünk.

Nem zárhatom be mai postámat, ha előbb nem figyelmeztetem kegyeteket azon cikkekre, mely a mai „Pesti Napló“ban (137. sz.) látható Jámor Pál úrtól, ki az országot Pleé Arszlán, vagy mint ő írja, Leon Plée nevű francia íróval ismerteti meg, elbeszélvén annak eddigi érdemeit, jelességét és irántunk minden alkalommal kitüntetett jóindulatát, mely most, midőn három napig köztünk mulatott, csak annál alaposabb és melegebb lett. Véleményét e férfunak rólunk e négy szóval adja vissza: Erő, gazdagság, költészet, jövőendő: ime Magyarország hozománya.

U. I. A föllirat a főrendek házában holnap kerül tárgyalás alá. Tegnap csak fölolvasták. Véleményt előre nem kockáztatok. Majd elvállik. Várunk annyit, várhatunk még! Hőség aszal! Azt mondják: az kell buza-, dinnye- s bornak! Legyen hát!

Buda, június 6-án 1861.

A nagy hazafitól s bölcs államférfiutól született s a nyilvánosságra bocsátott gyermekét mindnyájan ismertük; tudtuk, hogy jó fának nem lehet rozsz gyümölcse, s mindnyájan meg voltunk nyugtatva annak ép, egészséges voltáról. De mivel e gyermek oly nehéz időben született s oly nagy szerepre hivatott, nem csoda, ha a honatyák a keresztelésnél megoszoltak; hisz tudjuk, hogy a közéletben is a pusztá név nem egyszer végzet-szerű rokon- vagy ellenszenv tárgya lehet.

Az egyik akarta, hogy Péter, a másik, hogy Pál legyen, végre is föllirat lett az.

Én ugyan legjobban szerettem volna az elsőt, már csak azért is, mert a Péter sziklát jelent; pedig e nemzet összetartó ereje szilárd bérc, mely ingatlan áll vész és vihar között.

A bécsi kormány, mely minden áron bele szeretne gyúrni bennünket a Reichseinheit izetlen kovászába, tanulságot merithet e tényből, mit kelljen várnia, mitől félnie, midőn még a pusztá forma is, mely ellen pedig pozitív törvényeink nem léteznek, oly hatalmas párt ellenzésével találkozott.

Az első kérdésen tehát szerencsésen tüleztünk volna, szerencsésen, mondom, mert ha megmaradt is a kisebbségben maradt pártnál az ellenkező vélemény: de keserűség, a legyőzöttnek keserűsége nem maradt hátra.

Aki jelen volt a június 4-ki ülésen, s látta a hatást, mit Deák bölcs tapintatu végszavai a házra tettek; aki látta a pártvezérek szívélyes kézszoritásait s a kölcsönös engedékenységet egymás irányában — annak meg kelle győződnie, hogy a két párt közt elvkülönbség nem létezik, s hogy bármelyik vélemény győzött, a ház minden tagja kész elvállalni a felelősséget a lépésért, melyet így a nemzet osztatlan súlyával fog támogatni.

Az eddig tett szónoki nyilatkozatok oly világitásban állíták elő a magyar nemzet szellemi harcát, aminőre szükségünk volt, hogy minden művelt, szabadságszerető nép rokonszenvét megnyerjük, s hogy ez minő mértékben sikerült, elégnek tartom ebeli tájékozásul az európai közvéleménynek hangot adó összes külföldi sajtóra hivatkozni, mely belátva ügyünk igazságát, aránytalan túlsúlyával, hatalmas erkölcsi nyomásával nyíltan, lelkesülten részünkre nyilatkozik.

S ez nem is lehetett másképp. Történelmi alapokon nyugvó s nemzeti életünkéből ezer év óta kifejtett alkotmányunk soha nem volt még oly tisztán földerítve a külföld előtt, mint ma, vagy ha volt is, az állami viszonyok mostohasága miatt,

hatalmas ellenével szemközt soha sem számíthatott oly tekintélyes védelemre, minőre szüksege lett volna, s aminőt elért ma, midőn a legtekintélyesebb angol lapok nem kételkednek bevallani, hogy Magyarország az egyedüli, mely az európai államok közt ős alkotmányának 1848-ban kifejtett, de az önkény által megakadályozott szabad eszméivel Anglia mellett áll.

A hosszú, erőszakos szünet után, mostoha viszonyok közt újra megnyílt országgyűlés szelleme méltán kiérdemlé az elismerést, mely — elkezdve Deák nagyhatású felszólalásától, folytatva Tisza, Eötvös, Szalay, Lónyai, Papp Mór, Bartal, Podmanický s a többiek fényes beszédeiben — míg egyrészt befelé nyíltan hirdeti a teljes jogegyenlőségnek s a 48-ban megkezdett demokratikus irányelvek lehető legszélsőbb alapú kifejtését, mely minden nemzetiséget képes legyen kielégíteni s megnyugtatni; másrészt kifelé az ipar-, közforgalom- s kereskedelemnek, valamint politikájának is a legszabadelvébb iránybani kifejtését nyilatkoztatja.

Nem titok, miként kísérle meg a reakció újra foganatba venni az „inter duos litigantes“ elvét, azon átkos szert, mely 48- és 49-ben annyi testvérverbe került — a nemzetiségek fölbujtását; de még eddig, hála Istennek, nem sikerült, legalább úgy, mint ők szerették volna, nem; bizonyosság erre a szerbek mindinkább simulékony, eszélyes magatartása; bizonyosság az ozali néplázongás. Hiában, a viszonyok nem oly kedvezők többé a véres játékra, aztán meg a 12 éves keserű leckéből is csak tanultunk valamit, melynél fogva képesek vagyunk egymás gyöngéi iránt kiméletesek lenni — saját jóvoltunkért.

„Amely nemzet magát egy másik iránt szeretet vagy gyűlölség érzelmeinek engedi át, egy vagy más tekintetben rab lesz. Rabja vagy gyűlölségének, vagy szeretetének.“

Ezt az amerikai szabadsághős, Washington mondja, s amennyire meg vagyok győződve e nagy államismeretet tanúsító mondat igazságáról, úgy hiszem, hogy e nemzet többé rab nem lehet!

Mig a nemzet működő lelke, a hongyűlés ezer éves politikai s jogtörténelmének szilárd alapján állva — visszaköveteli elrablott tulajdonát: az alatt nem bizelgő vagy vakszeretet, de a méltányosság testvéri érzetével, bizalomért bizalmat követelve — nyújt baráti jobbot a kebelében élő külön fajú nemzetiségeknek, melyekkel századok óta jó- és balsorsban osztozott, melyeknek léte az övével összerohadt; nem igérvén többet, mint amennyit bizton adhat, de igen is jó szívet annyi, mennyit a méltányosság elvén önkára nélkül nyújthat, s e mellett kezességet nyújt a nemzet egyhangú nyilatkozata, mely fátyolt vetvén a multak ügyis megbüntett tévedésére, saját üdvét, fölvirágzását a más nemzetbeliek teljes megnyugtatásában s jólétében föltételezi.

Lehetlen, hogy az őszinte szót, a jó szándékot testvéreink meg ne értsék s jogaink s jogaik kivívásában ellentünk legyenek. Belől tehát megnyugtatta érzem magam helyzetünk fölött. Hogy a tényleges hatalom irányában melyik lapra fordul sorsunk kockája, úgy hiszem rövid időn meglátandjuk.

Az országgyűlés fölír, fölír azon hatalomhoz, melynek tudtván s beleegyezésével épen most a nemzet vagyona közprédára kitéve a legkegyetlenebb vandalizmussal szélteben harácsolatik. Úgy hiszem ennél nagyobb önmegtagadást, mérsékeltbb eljárást e percben, midőn a nemzet keblében az elkéseregés a legmagasabb fokon áll — tőlünk senki sem várhat.

Igen is, az országgyűlés, dacára a szemmel látható kihívásoknak, elég eszélyes volt kikérülni a hálót, melyet a bécsi ugynevezett szabadelvű centralista kormány utjába vetett. S miután mindent megtett, mit a békés kiegyenlítésre nemzeti létét biztosító jogainak fölládozása nélkül tehetett; nyugodt öntudattal s biztos hittel néz szemközt a jövővel, mely korábban vagy később, de minden-ésetre meghozza a jó munka sikerét. S ha minden önmérsékletünk dacára a szakadás mégis bekövetkeznék, az elnyomott népjog igazsága hangosan fog visszhangzani a szabadságszerető népek keblében.

A bécsi kormány, ha a jóindulatnak csak egy szikrája maradt még keblében, mely nem hagyja teljesen vakká lenni, láthatja, hogy e nemzetet, legalább értelmesjeit — dacára a 12 éven át tartott s most megújulva folytatott sanyargatásnak — nem fogta el vak gyűlölet, hogy vele öszintén közlekedő szívet bekülni ne lehetne; de láthatja azt is, hogy a pohár csordultig telt immár, s hogy a mily eszélyesen mérsékelt tud lenni, ha kell, de ép úgy erejének tiszta öntudatával bír, s úgy ki-, mint befelé tisztában van helyzetével, s bármi eshetőségekre alkalmas fegyverrel képes és tud rendelkezni.

A tényleg fönlálló hatalom, engedve a viszonyok kényszerítő nyomásának, alkalmat nyújtott a magyar nemzetnek nyilatkozni, hogy, mint a világnak kihirdeté, bajait orvosolhassa. Ime az nyilatkozott, kimondta utósó szavát, s írásban adja be jogos követeléseit, amelyekből egy befűt sem fog engedhetni, s bármi nyájás szóval vagy kényszerítő eszközzel forduljanak ellentünk, az egyébbel

már nem felelhet, mint a római helytartó ismeretes mondatával: „Amit irtam, megirtam!“

Mi engedünk a hatalom fölszólításának s kívánságára készek valánk fátyolt vetni a mult s a jelen vérző sebeirő, s engesztelékeny szívet közleledünk az oly hosszú ideig sújtó kéz felé; most rajta a sor, hogy hibáit, amennyire lehet, jóvá tegye. Mi nem várunk nagylelkűséget, de nem is szorultunk arra; mi részünkre csak szigorú, elfogulatlan igazságszolgáltatást várunk, melynek teljesítésével minél tovább késik, Ausztria annál gyorsabban s bizonyosabban közeleg azon örvény felé, melyet számára oly kitaró vakbuzgalommal ép az osztrák állampolitika készített.

Mi elmondtuk, amit akartunk, szabadon, visszavonhatatlanul, nyílt sisakkal állunk a küzdőterén s oda vittük a dolgot, hogy ellenfelünknek sem maradt egyéb hátra, mint valódi arcával megjelennie a világ előtt, s vagy megadnia, amilhez elvitathatlan jogunk van, vagy hódítási jogához ragaszkodva, teljesen visszalépnie az abszolutismus ösvényére, s tovább folytatni azon rendszert, mely az osztrák hatalomnak önmaga által is bevallott emésztő férge volt. De tudnia kell azon régi igazságot, melyet újabban Deák s többen elég nyíltan elmondtak neki, hogy — „a hódító joga csak addig tart, ameddig fegyvere ér.“

Meglátjuk, az olaszországi hírek folytán egy időre újabban kilátásba helyezett béke időszakot miként fogják hasznukra fordítani Bécsben; tudnak-e valahára nem igazságosak, de eszélyesek lenni, s le tudják-e végre vetközni önző szűkkeblűségeket, vagy bevárják, míg a vihar egészen fejükre nő, tovább folytatván a sisyphusi munkát, míg végre a lehengeredő szikla az általuk nagygyá emelni szándékolt birodalmat fogja összezuzni.

N. S.

Helybeli levelek.

II.

Nőneveldeink.

Előbbi levelemben a népanyák neveléséről mondtam el igénytelen nézeteimet; jelenleg a magasb nőnevelésről bátorkodom helybeli viszonyainkhoz alkalmazott némi tapasztalataimat elmondani.

Tudtomra a jobb módú szülők leánykái képezésére városunkban két magánnevelde létezik, melyeknek csak egyikét volt szerencsém eddig fűtőlagosan vizsgáló pillantásra venni, értvén a tág, kényelmes helyiségű — s mi a lélekre és kedélyre oly üdítőleg hat — szabad kilátású Széchenyi-terén levő növelde.

Meg vagyok győződve, hogy minden anya, kiknek leánykái ez intézetbe járnak, szemlét tartott e helyiségben, s azon megnyugtató öntudattal tért vissza lakába, hogy a nőnevelés egyik főkeleke — a rend szeretete itt naponként jó példával oltatik be a fogékony női kebelbe.

Ez külsőség ugyan, de nem szabad felednünk, hogy a nőnevelés főfeladata inkább külsőségek — élő példák — által hatni a lélekre, mint törpítő szabályokkal gyötörni a növendéket.

Látam növendéket nagyobb városainkban, melyek a legjobb hírték közé tartoznak, hol a szűk helyiségben a nagy számú növendék összeszorulva a rendről fogalmat sem vala képes szerezni; s nem egy szülőtől hallám, hogy a drága költség, melyet leánya nevelésére fordított, haszontalan — s igen sok esetben — károsan lön elpazarolva.

Egy szép élettapasztalású s jeles hononyától szomorúan hallám mondani, hogy leánya tudósan jött ugyan haza öt évi nevelés után, de nem azon főkelekek birtokával, melyek nélkül családanya nem képzelhető. Beszél leányom — ugymond — németül, franciául; rajzol, zongoráz, táncol, s még ír is, több himzés-mutatványok is vannak birtokában: de elborzadtam, midőn szobájában körül néztem magamat. Minden a legnagyobb rendtelenségben volt összehalmozva, miről leányom azt mondá, hogy ez művészi izlés! A legközönségesb varrásról fogalma sem volt, mert ezt — ugymond — szobaleányok szokták végezni. De nem akarom e szomorú képet folytatni, nehogy tárgyamtól messze térjek.

Ne vegye rossz néven az említett helybeli növelde derék tulajdonosnője, hogy ezuttal intézetéről többet nem szólhatok; oka az, mert csak ennyit tapasztalhattam azon pár perc alatt, melyben az intézetben egy futó pillantást vettem; hallottak után pedig ítélnem nem szabad.

Amit alább el fogok mondani — szeretem hinni, hogy ez intézetben a tapintatos nevelőnő figyelmét nem kerülé ki eddig sem; s különösen ürvendenék, ha nézeteim némi rokoneszmékkel találkoznának.

Nem egy szülőtől hallám már ez észrevételt fölemlíteni: én meg nem foghatom mi az oka, mióta leányom intézetbe jár, kedélyileg egészen megváltozott; előbb vig, kedves vala, s mióta tanul — pedig nyolc éves korában már csak kell tanulnia — egyre változik, egész arca elveszté előbbi kedves kifejezését.

Tanulságos észrevétel, s e változás oka nem a természet mostohaságában, mint vigaszul néme-

lyek mondják, hanem azon ugrásban keresendő, mely a természetes fejlődésből hirtelen a fiatal leányka hajlamával ellenkező száraz olvasás és számolás tanulása megy által, ahelyett, hogy több éven át kisebb, rövid ideig tartó és könnyű foglalkozás s vidor mozgás (de nem gymnastika) által előkészítették a komolyabbakra, mert a nőt nem annyira tanítani, mint hajlamai szerint az életre kiképezni kell, hogy hivatásának mint nő, anya megfelelhessen.

E szempontból én sem helyeselhetem azok nézetét, kik állítják, hogy a fiu és leány nevelése és tanítása 10 éves koráig egyenlő lehet. A fiúnak jó, ha lassankint megbarátkozik azon pálya követeléseivel, melyre mint férfi föllépend; de a fiatal leányka részint jövő rendeltetése-, részint korábbi fejlődésénél fogva egész más nézetek alá jó.

Mily nagy különbség van egy szilajan körül nyargalozó fiu, s ugyanazon koru leány kedélye között: amaz tör zúz, merre jár; virágokat tipor, állatot mulatságára kényszerít; míg a leányka a letiprott virágokat megsiratja, s kitérve a romboló elem elől, elvonulva, játékeit rendezzi, s a háznak leendő rend- és őrszellemét már ily korán jelképi!

Legtöbb esetben az atya kívánsága, hogy a leány csaknem férfias készütséggel hagyja el az intézetet, hogy — ugymond — az életben annál függetlenebb legyen: de az anya a jövőt a jelennek akarja összekötni, midőn a fejlődő virágot nem erőlteti, s azt akarja, hogy jelenben is éljen és boldog legyen. S nem az anyának van-e igaza? Az atya a leányban is egy izmos tölgyfát akarna látni, milyenné talán fia fejlődhetik, pedig csak virág, melynek egészen más gond, más ápolás szükséges!

Igen sajnálnám, ha ez utóbbi soraimból valaki azt következtetné, hogy én a nőnevelést egész körülátlanok kívánom, sőt ellenkezőleg én egészen osztom egy híres nevelőnek nézetét, midőn így szól: „a fiatal leányka kényére hagyatva igen szerencsétlen lenne; míg játékában is szereti, ha anyjától vagy nevelőnőjétől bizonyos rendre figyelmeztetik; mert a rend a léleknek szükséges tápláléka, s boldogság érzete a leánykának.“

Foglalkozásában pedig a kötelesség érzete fölbresztése legyen a nevelés főfeladata. Ez eljárás nem száraz beszéd-, hanem példákban történék, hogy a leányka ne könnyvből tanulja, hanem a hála és ragaszkodás érzetéből tudja és mondja magának e szavakat: nekem anyámat szeretni kell, mert ő is szeret engem. S ez a kötelesség érzete!

De e tárgy folytatását jövő levelemre halasztom, s e soraimat a női hivatás ama magasztos festésével zárom be, melyet korunk egyik legnagyobb írója után szülőföldem derék anyjainak komoly figyelmébe ajálok:

„Az anya — ugymond az említett író — leánya bölcsőjénél ülve eként szóljon magában: „Itt ringatom a világ harcát vagy békéjét, ki vagy fölzúditja a szívet, vagy megadandja annak a békét, az istenség magasztos őszhangzatát.“

Ez az, ki, ha meghalok, sirom fölött tizenkét éves korában kiseded szárnyain atyját az égiekhez emelendi.

Ez az, ki tizenhat éves korában büszke, követelő hangon mondatja el a férfival: „Én nagygyá akarok lenni!“

Ez az, ki husz-harminc éves korában, egész életében az élet fáradalmi-, kopársága- s érdekeiben ellankadt férfit felüldíti mosolyával, jóságával.

Ez az, ki a borus napokban, midőn minden komoly, pótolandja a napot, s keblén feledteti a nyomort.“

Tárogató.

Helybeli újdonságok.

— Jövő vasárnap, f. hó 23-án a Nöegylet a kisedodova ügyében közgyűlést fog tartani. Az egylet saját helyiségében tartandó gyűlés tárgyai lesznek: évi számadás; tisztújítás; a kisedodó ügy terjesztése iránti javaslatok megvitatása. Miként előbbi számunkban, úgy ez alkalommal is azon ohajunkat ismétéljük: vajha a közrészvét és ügypártolás minél előbb lehetségessé tenné, hogy városunk mind a nagy része a belvárosi mintájára jól szervezett ovodával birjon. Mindezek kivételére pedig városunk lelkes hölgyei a legsikeresebben közreműködhetnek, ha az ügyet hathatós anyai szavakkal ismerőseik körében komoly figyelembe ajálják!

— Tisztelettel tudatjuk városunknak művészetpártoló lelkes közönségével, hogy a budai színházsegélyző bizottmánya szerkesztőségünkhöz is küldött aláírási ívet. A hazafias adományi filléreket, legyenek azok bármily csekélyek, lapunkban azon-

nal közleni fogjuk, s meg vagyunk győződve, hogy e szép célra Szeged hazafiai keblü közönsége is meghozandja áldozatát.

— Mult szombaton tarták meg első helybeli nőnevelőnk növendékei az új-szegedi népkertben kedélyes nyári estélyöket. Vig társas játékok, zenével kísért hazafias dalok többszöri zengése fűszerezék a szülők s egyéb vendégek díszes koszorúja jelenlétében e szabadban töltött felüdülési percekét.

— A medárdi napok folytatása — ha nem is oly nagy mértékben, mint a mult héten — de még egyre tart. Vasárnap délben a hirtelen fölke-rekült szélvész terhes felhőket hajtott éjszokról városunkon keresztül; a város alsó szélén két embert, kik vetéseiket mentek nézni, a villám agyonsújtott. A jéggel vegyes zivatar ezuttal is több helyt kárt okozott. — E nap estéjén ment végbe a mult számunkban jelentett jótékony célu hangverseny a kaszinói teremben. A Vrabély művész nővérpárhoz a szent cél iránti kegyeletből Bérczy Paula k. a., lelkes szépeink egyike is csatlakozott. A permeterző eső dacára szép számú díszes vendégkoszoru gyűlt egybe a kecses háromságtól nyújtandó műelőzetre. Vrabély Szerafin k. a. hazaszerte ismert jeles zongorajátéka, Vrabély Anna k. a. ifjudad kedves éneke, s Bérczy Paula k. a. könyüket fakasztó remek szavalása maradandó emléket hagytak ez estélyről a jelen-voltak kebelében. — Mint értesülve vagyunk, a művész nővérpár legközelebb a városház közgyűlési teremben fog a rókusai kórház javára egy hangversenyt rendezni. Midőn e szinte jótékony célu műelőzettről tudósítjuk a t. közönséget, egyuttal kijelentjük, hogy valamint a kaszinói hangversenynek hozzánk beiktatott bevételi kimutatását, úgy a kórház javára rendezendőit is a legelső alkalommal nyilvánosan számon adandjuk.

— Hétfőn a délutáni hatalmas zápor dacára is megtartott a felsővárosi erdőben rendezett táncestély. Mint értesülünk, számos s igen válogatott közönség díszíté jelenlétével e sok gonddal rendezett mulatságot. Ehez csak azon biztos tudósítást szerelnők csatolni, hogy az erdei túlnedves levegő a jelenvoltagekra nem volt kártékony hatása.

— Egy ritka esetet beszéltek el nekünk a napokban a juhtenyésztés köréből. B. Gerliczy deszki jószágán egy juh hármancot ellett, s mind a hármát épen fölnevelte. Mindenesetre gond lesz reá, hogy ez anyajuh jövőre is figyelemmel kísértessék.

Fölhivás.

A csongrádmezei honvédségélyző egyesület bizottságának f. é. június 9-én 23. sz. a. kelt határozatához képest ezen együlethez tartozó területen lakó mind azon volt szabadságharcos honvédek, kik az 1848—9-ki hadjáratban elnyomorodva, ke-resetképtelenné lettek, — úgy az elesetteknek fekvő vagyon nélkül hátrahagyott keresetmód nélküli özvegyei és árvái ezennel föl szólíttatnak, miszerint ha az egylettől segélyt nyerni ohajtának, magukat palánkban, a tiszaszélen lévő volt katonai növelde-féle épületben lakó egyesületi elnök, t. Pajor István urnál személyesen jelentsék, ahol is az ahoz szükséges utasításokat nyerendik.

Kelt Szegeden, 1861. évi június 9-én tartott bizottsági ülésből.

Aigner Gyula, egyesületi jegyző.

Hazai tudósítások.

— Fiumeban a harmadik választási kísérlet is sikertelen maradt. Meg volt tiltva, hogy senki-vel szavazni nem szabad; tehát a választók közül senki sem jelent meg. Ennek következtében

a kapitány a bizottságot föl szözlatta. Ebből láthatja Horvátország, hogy Fiumeből gyűlésére követet kapni nem fog.

— Debrecen városnak f. hó 12-én tartott közgyűlésében föl olvastattott a helybeli katonai parancsnokság levele is, melyben már másodsor szöli-tja föl a várost, hogy a megrongált kettefeji sasok kiigazításáért járó díjat azonnal kifizetni el ne mulassza. A levél fölretétetett.

— Az 1849-ben lefoglalt magyar fegyverek nem a pozsonyi és budai fegyvertárban vannak, hanem, mint Mednyánszky Sándor írja Londonból, már több ideje, hogy egy liverpooli kereskedőnek eladtattak. Érdekes a „Times“nek mult évi március 15-ki számában e tárgyra vonatkozó sorait ide ig-tatnunk: „Vagy a habsburgiak elkezdtek dobra ütni vagyunkat, — így szól a „Times“ — vagy tréfát akarnak velünk üzni. A hírlapokban közzé-tett hírdetések jelentik, miszerint egy angol árverő rendelést kapott egy nagyszerű régi fegyvergyűj-temény eladására, mely fegyvereket az osztrák kor-mány, a magyar harc bevégezése után, az ottani néptől elszedett. E gyűjteményben vannak lánd-sák és alabdörök, egy nemzeti zászló 1848 fölirat-tal és ugynevezett szabadság-fegyverek. A lefegy-verzésnek igen általánosnak kellett lenni, mintán a jegyzékben még udvari gyiklesök is találtak fin-nom vipengéssel és ékesen vésett arany és ezüst markolatokkal. Ezeket csakugyan még a zsarno-kok sem tekinthették forradalmi eszközöknek. Ve-szélyesebbek lehettek ugyan a párbaj-pisztolyok; de a régi kanócos vagy kerekcs szerszámú puskák elefántsonttal vagy gyöngyházzal kirakva, aranyo-zott albániai csöveikkal valóban nem nagy kárt tehetek a tiroli vadászok soraiban. Vannak to-vábbá e gyűjteményben régi stájer vadász-puskák, vadász-kések damasz-pengekkel, némelyek 1729. évből, albániai hándsárok, elavult sugár ágyuk; egy szóval, minden, amit az osztrákok Magyarhon-ban fegyver alakjában ártalmasnak hittek és össze-seperhettek. Ez már aztán valódi előkészület a kiköltözésre! s akaratlanul eszébe juttatja az em-bernek a kínos mondást: pusztul, pusztul, elpusztult! Igen nehéz lenne ezen okos előrelátás pártját föl-lelni a történetben. A kormány igyekszik min-dent pénzzé tenni. Valóban nem ártana, ha mi is részünkről körültekintően Bécsben és megalkud-nánk a legjobb képekre a Belvedereben, vagy meg-vennénk a schönbrunni vadállatok a londoni ál-latkert számára.“

— A napokban fog megérkezni Pestre, mint „M—g“ hitelesen értesül, a szebeni román bizott-mány küldöttsége, mely mielőtt Bécsbe egy román congressus kérelmezéseért menne, Pesten a román képviselőkön kívül Deák- és b. Eötvössel is érte-kezni fog.

— A „Vasárnapi Ujság“ legutóbbi száma Deák Ferenc nagy hazánkia arcképét hozza első lapján ily fölirattal: „Akit mindenki tisztel.“

— A Budán építendő színházra az adakozá-sok igen szépen folynak. Csupán a budai város-háznál mintegy 8000 frt iratot már alá. A „Nem-zeti Kör“ Pesten 500 pfrttal járult szinte e színház alapítókéjéhez.

— Miként más megyék, úgy Temesme-gye is komoly színekkel esetelve terjeszté föl a képviselőházhoz serelemt a jelen törvénytelen adó-behajtás s személybiztonság vsszélyeztetése ügye-ben. A többek közt fölemlíti azon titkos kém-kezdési módot is, melylyel a postahivatalnokok a közérzület kitudására eljárni föl szólíttatnak. Ezt tudva, ki biztos, hogy a levél pecsété megörzendi-e a befoglalt titkot, melyért az állam hitelével ígért kezességet?!

— A Nagyvárad-Kolozsvár-brassói vasutttársu-lat választmányi elnöke köriratot bocsát a társulat alapítóhoz, hogy miután maga a kormány is Nagy-

Váradtól Kolozsváron által a nagy Küküllő terén s onnan Brassón keresztül az oláh szélekig tervelt vasutvonalat nemcsak kivihetőnek, de fölülte kívá-natosnak ismeri el, az előmunkálatok végbevitelét, illetőleg folytatása által szükségelt költségek fűdöz-hetése végett részvényeik 5%-ját f. hó végeig fi-zessék be.

— Thaly Kálmának „A szabadság hajnala“ című költeményfűzetét a császári rendőrség végzése nyomán a helytartótanács véglegesen lefoglalta; még pedig olyan költemények miatt, melyek már egyenkint a lapokban megjelentek, azon okot ad-ván, hogy e költemények, melyek egyenkint árta-mlatlanok, összeszedve izgatató hatást gyakorolnak.

— Esztergam f. hó 17-én, mint a „P. L.“ írja, megszabadult az adóbehajtó katonaságtól. Mily eredménnyel jártak el, arról hallgat a hír.

Vegyes hírek.

— Mig a bécsi lapok örömrivalgva két párt-ról beszélnek hongytlésünkben, az alatt a birodalmi gyűlésen három párt alakult: az unionis-tának bérmált centralista; a nemzeti önállóságra törekvő föederalista; az alkotmányos kormány-zást obajtó autonomista.

— A „Fortschritt“ biztos kutföböl írja, hogy mióta Kossuth pénzgyárát Olaszországba tette át, a külföldi propagandából napiparancs érkezett Magyarországra, miszerint minden eldöntést a ma-gyar kérdésben halasztgassanak a meddig csak le-het, minthogy a magyar-olasz cselekvési párt bi-zonyos idő múlva képes leend egy föcsinyt végre-hajtani.

— A mult hó végén két török helység aláve-tette magát a montenegrói uralomnak. Határuk — mint a montenegrói tudósítás szól — egész a ten-gerig terjed, hol alkalmas kiszállási helyek vannak.

— A „Pesti Napló“ mint bizonyos hírt közli, hogy Bach volt osztrák miniszter jelenleg római osztrák követ, a pünkösdi szent menet alkalmával teljes egyenruhában, de meztőláb járdalt a meneten.

— A Daily News békés kiegyenlített ajál Ausztriának a magyarokkal; mert a fegyverre kelés kétes kockajáték, mely elvégre a magyarok részére perdülhetne, kivált a jelen körülmények közt, midőn a magyarok könnyen találhatnának szövetsége-sekre a külföldön is.

— Egy francia lap tudósítása szerint a pápa ő szentsége Cavour halála hírére igen fájdalmasan vette. Rómában jól tudták, hogy e férfi mérsékelt-ségének vala köszönhető a pápai ügy eddigi állá-sa is.

— E hét elején ment végbe Bécsben a pol-gármester választás; de, mint a „Neueste Nach-richten“ írja, csak csere történt: mert az előbbi-nek elvbarátja, dr. Zelinka lön polgármester.

— A görög király és királyné élete ellen in-tézett összeesküvés teljesen meghiusult. Minden ne-vezetesebb párttag kézhez került.

— Oroszország belsejéből aggasztó hírek ér-keznek. A charkovi kormánykerületben zendülés ütött ki s az oda küldött Schowaloff gróf minden elnyomási ügyekezete sikertelen maradt. Mihelyt a csapatok elvonultak, a parasztok újra fölkeltek. Megesküdtek, hogy a nemességgel kiegyezni nem akarnak. A császári rendeletek nem bírnak többé a régi tekintélyvel. Boboyski gróf, kit a déli tar-tományokba küldöttek, nagy nehezen szabadult meg a haláltól. Egy tisztnek vállrojtjait letépték. Pen-zaban még aggasztóbb a zendülés és Kis-Oroszor-szágra elszakadási szándék mutatkozik. A cár Lambert gróftól Lengyelország kormányzóságával csakugyan megkínálta volna, de ez elfogadhatlan föl-tételeket szabott. A cár krimi utazásának célja hír szerint az orosz tengeri erőnek a Feketetenge-ren újabb szervezése. (M. S.)

TÁRCA.

Egy iparos vándor-évei.

(Elbeszélés.)

(Folyt.)

Ki az ifju kebel vágyait ismeri, elképzelheti, mint ültem a tapasztalt kormányos oldala mellett! Miként az újone huszár hadedzett, vasmarku, idős társa mellett, oly elégedett voltam én ezuttal sor-sommal.

Gözösünk büszkén szelte a hatalmas Duna hullámaid, kezem mindig jobban megbarátkozott a kormánykerékekkel. Utunkat a leggyönyörűbb májusi napok tevék kellemessé.

Rövid idő alatt lejutánk a vaskapuig, hol ren-delet következtében időznünk kellett, várván az alulról jövő gözökre. Ez időköz reám szinte igen tanulságos vala; mert hajónk szerkezetét most már egész biztossággal vizsgálhatám, tanulmányozhatám. E kellemes időtöltés közt fölbreedt lelkemben a vágy ily szép mű megtanulhatására, s midőn egy alkalommal a részletek vizsgálása- és bámulásán el-elgondolkodtam, meglepett kormányosom, s vál-lam érintésével ébresztett föl gondolatimból.

Min gondolkodol öcsém? Talán bizon már gözhajót tervezesz elmédben? Bizon nem lenne rossz, ha erre a mesterségre adnád magad, jól fizetik ám ezért a fáradságot.

Többet kell arra tanulni, — válaszolék e szavakra — hogy ily munkához föl vállalják az em-bert pedig én kész volnék most is inasnak beál-lani, csak hogy megtanulhatnám e szép munkát.

Ne hidd azt öcsém, — szóla biztatólag a ta-pasztalt komáromi hajós — csak a fejszét és bár-dot tudd forgatni, elég az arra, hogy magyar em-bert ily munkához föl vállaljanak; mert hát, lásd, én sem végeztem ám hajózási iskolát, és mégis ki-állanám a hajó-kormányzásban s egyéb teendőkben a tudós urakkal a versenyt. A magyar embernek csak akarni kell, s megy a kezében a munka. — Mondanék én neked valamit, ha attól nem tartá-nék, hogy azon jó barátomat meg nem sértem, ki gondjaimra bizott.

S mi lenne az, — kérdém kíváncsisággal — mit bátyám mondani szándékozik?

Az bizon sem több, sem kevesebb, öcsém, — felele e jó emberem — mint hogy én tégedet be tudnád ám oly helyre szerezni, hol ily hajókat gyártanak; mert én sok ismerőssel bírok az ó-budai hajógyárban. Ott lenne ám belőled híres super, mint Szegeden mondani szokták.

Lelkem gondolatát találá ki, édes bátyám — válaszolék neki örömtől rezgő hangon — s foga-

dom, ha én ott kimivelhetném magamat, a szegedi hajóknak nem lenne egykor párja széles e hazában.

Majd gondolkodjunk még erről, — folytatá szavamba vágva a kormányos; de most beszél-nem kell a hajókapitánynyal teendőink iránt, — s ezzel magamra hagyott.

Mit mindent nem álmodtam én ébren e szó-váltás után — el sem tudnám gondolni; csak arra emlékszem, hogy estére járt az idő, midőn kormá-nyosom nevetem kiáltva, magához hívott.

Holnap visszamegyünk ismét Titelbe, s onnan Pestre, mert az utterv megváltozott, — mondá meglepetésemre a kormányos — ha a tokaji hajókkal találkozunk, majd szölok én egypár szót jövő sor-sodról.

Mily hosszú volt ez indulás előtti éj, nem is kell mondanom, hisz én gondolatban már Budán voltam, s ehez még azon kínos bizonytalanság is gyötrött, ha vajjon nem fog-e előbbi gondnokom akadályt vetni tervem kivitelében?!

Kora hajnalban, midőn még siri csend volt hajónk minden zugában, én már talpon valék, s nyugtalanul jártam ide-oda, hogy mások is ébred-jenek, s utunkat minél előbb megkezdjük.

Nem is került sok időbe, mert hajónkon min-den készen volt még az előtti estén indulásra, s napkeltével vígan lengeté a szél indulásunkkor hajózáslónkat.

Nem akarom önt untatni uram, — mondá az elbeszélő — visszajöttünk egyes részletei elbeszélésével, csak annyit mondok erről, hogy minél közelebb jutottunk Titelhez, annál kétesebb lelki állapottal vártam a határozó percre, mely jövőmet döntendi el.

Alkonyat felé volt az idő, midőn megérkeztünk Titelbe, s első gondom vala a tokaji hajók után kérdezősködni. Meglepetésemre az én kormányos gazdám s hajóját nem láttam a többiek közt, s kérdésemre azon választ kapám, hogy találkoztam szállitvány, de nem Sz....ra, hanem Pestre, s mivel a teher csak egy hajóra való volt, tehát ő vette át hajójára, hogy — ugymond — egyuttal fiát meglátogathassa, nekem pedig azt hagyá meg, hogy várjak visszajöttére.

E váratlan eset keresztül huzta minden terünket, s siettem komáromi jó emberemmel a halottakat közleni.

Se baj, — válaszolá jó kedvvel a kormányos — most már én vállalkozom magamra minden felelősséget; velünk jössz Pestre, s ha utközben nem találjuk őt, hát Pesten majd beszámolok én veled.

Örömben ez ügyes tervért nem is tudtam mint háláljam meg e derék embernek szívességét; de nem is szeretete ő, ha valamit köszöngettek neki, mert mint mondani szokta: „nem vár a magyar ember a jó napért fogadj istent soha, elég ha ő megmondta a magáét.”

Alig hogy tervünkkel készen valánk, ismét folytattuk utunkat, mert gyönyörű holdvilágos éj volt, s így nemcsak gondolatomban, hanem valóssággal is mindinkább közeleddünk Pesthez. Egész utunk alatt csak Baján időztünk egypár órát, s utunk minden félbeszakítás nélkül folyt. Minden utamról többet tudnék beszélni, mint erről; mert oly annyira el voltam sorsommal foglalva, hogy csak a legszükségesebb teendőkre figyeltem, s a folyó mentén elötlőt városok és helységek alig vonták magukra figyelmemet.

Egy szép reggel a láthatáron hosszú hegy-lánc merült föl, s kérdésemre azon választ nyeram, hogy e hegyek már utunk határánál vannak. Minél közelebb jutottunk hozzájuk, annál kíváncsiabb szemmel vizsgáltam e szép hegyesportot, s még alkonynál sem volt, midőn a pesti dunaparton kikötöttünk. A két testvér város látása, az élénkség, a sok hajó, nagy épületek, ismeretlen viselet és arcok mind megannyi megragadó tárgyak voltak reám nézve. Azonban mindezek mégis hamar helyt engedtek elmémbe a gondnak, miként találok én föl a tokaji hajóst?!

Midőn hajónk kikötött, s rendbe hoztunk rajta mindent, kormányosom kezemen fogott, s mondá: most már én foglak vezetni, mert nem oly könnyű ám itt föltalálni valamit, mint Titelben.

Elvezetett tehát oda, hol a kisebb hajók állása szokott lenni, s hosszas keresgélés után rátaláltunk hajónkra, hol azonnal ráismertem egypár hajósra, kikkel együtt utaztam Titelig. Ezek azon tudósítást adák, hogy a kormányos fiát látogatni ment el az ó-budai hajógyárba.

Annál jobb, — mondá vezetőm — azonnal ott leszünk mi is, s a közel eső kikötőnél egy kis gőzörsre felültünk, mely a testvér város közt jár, s félóra alatt a hajógyártól nem messze szállottunk ki.

Elötlőtünk volt a nagyszerű gyár, melyet látni, s melyben dolgozni vágytam; a kis hidon, mely a gyárba vezet, átmenve, láttam a sok munkást, mindenki saját szakmájában foglalkozván. E munkások hosszú során áthaladva, vezetőm végre benyit egy épület ajtaján, s midőn kérdezősködni akart a tokaji kormányos fia után, ismeretes hangokat hallottunk a közellévő szobából, mely hang nem más volt, mint a tokaji kormányosé, ki fiával beszélgetett.

Mily meglepetve tekintett reánk, midőn a szobába beléptünk, még most is előttem a képe! Azonban vezetőm hatalmas kézsorítással s vig üdvözléssel kihozá őt ámulatából, s azzal kezdé meg a beszédet, hogy fiának egy pajtást hozott, s e

pajtás a te szedett vett sz....i fiad, — mondá hangosan nevetve. Most már ha olvasni tanítottad őt, — folytatá kedélyesen — fiad tanítsa meg írni, mert mondhatom, ma-holnap így is ki fog rajtunk, ha semmit sem tanul is.

Ennyi dicséretet még életemben senki sem mondott reám, s midőn láta, hogy szavaira fülig elvörösödtem, hozzám fordult s mondá: ezt pedig azért mondom előttem őcsém, hogy aztán jövőre meg ne hazudtolj, hogy nem mondtam igazat. Olyan kormányost faragnék belőled, hogy még; de látom, hogy ezzel meg nem elégednél; tehát legyél hajócsináló, s ha majd egykor szülőföldedre megyek, én leszek hajóid kormányosa.

Igy mutatott be jöltevőm fiának, s sorsomon ily határozó változást idézett elő; mely nyilatkozatra csak azon kifogása volt sz....ki gyámom megbizottjának: hogy miután az ügy ennyire van, nincs más hátra, mint megírunk az egész véletlent Sz....ra, hogy megnyugodjék gyámom sorsom ez uj, s ohajom szerint történt változáson.

Ezen közhatározat után e két jó emberem azon volt, hogy számomra fölvételt és foglalkozást eszközöljön; mi meg is történt. Több magyar kézműves a hajó famunkájánál szivesen üdvözölte megjöttömet, s jó indulattal voltak hozzám folytonosan. Jöltevőm fia pedig, kit ezentul A... barátomnak nevezendek, mert az is volt a szó legtellesebb értelmében, laktársává fogadott; s így e jó emberek oly állapotot szereztek számomra, mintha csak egy család hiányzó tagja érkezett volna meg.

(Végo következik.)

Nyilt posta.

— Makói levelezőnkkel tudatjuk, hogy levelet a mai napig meg nem kaptuk.

— Sz. A.-nak Zichiházán. Leveled 13-ára váratott. — Szabó Mihály névrokonunknak egy csomaga Pestről tévedésből hozzánk küldetett: sziveskedjék emiatt nálunk jelentkezni.

ÜZLETI HIRNÖK.

(Sz.) Szeged, június 18-án 1861. A bécsi gabona-börzén a múlt heti áron semmi lényeges változás nem történt. Ennek következtében némely cikkekre ára alább kezd szállni a kedvező aratási kilátások miatt, főleg az árpa és buza nem oly keresett már, mivel ez utóbbi cik igen buja növényű, s legkésőbb 14 nap múlva learattatik.

A cseh és morva kereskedők, kik ősz óta a helybeli piacon több rendbeli vásárlásokat tettek, nagyrészt visszautaztak, s kik még itt maradtak, bevásárlásaikkal felhagytak.

A bányai repect 12 ft 50 kr. — 13 ft-ért kéri, de az árusok még mindig tartózkodók; azonban pár nap alatt az ár tökéletesen meg lesz határozva, mert már akkorra több helyt készen lesznek a nyomtatással, s hetivására is be fog jönni némi készlet.

A gypaju fizlet csaknem pang, mert a termelők nem akarják gypajjukat azon árért adni, mely a pesti vásár óta ismét 10—15 %-al alább szállott.

Üzleti terményárak: tisztabuza köble 10—10 ft 50

kr.; rozs 6 ft 80 kr.—7 ft; árpa 4 ft 30—80 kr.; zab 3 ft 20—80 kr.; köles 5 ft 50 kr.—6 ft 50 kr.; tengeri 4 ft 20—40 kr.

Szegedi piaci árak: Borsó mérő 6 ft. Lenese m. 6 ft. Paszuly 2 ft 40 kr. Köles 3 ft 40 kr. Burgonya 1 ft 60 kr. Marhafus fontja 22 kr. Juhhus 18 kr. Sertéshus 20 kr. Szalonna mázsája 30 ft — kr. Zsir itecje 44 kr. Lángliszt mázsája 13 ft 80 kr. Zsemlyeliszt m. 9 ft — kr. Kenyérkiszt itecje 8 kr. Kukoricaliszt itecje 4 kr. Árpadara 2 itec 12 kr. Köleskása itecje 10 kr. Rizskása; fontja 24 kr. Paolaj fontja 80 kr. Repeolaj 40 kr. Lenmagolaj 54 kr. Faggyu mázsája 40 ft — kr. Faggyu gyertya öntött fontja 40 kr, mártott 34 kr. Szappan fontja 48 kr. Körösfá öle 15 ft — kr. Tölgyfa 13 ft — kr. Lágya 9 ft — kr. Kőszén vékaja 44 kr. Széna m. uj 1 ft 80 kr. Szalma m. 90 kr. Kender m. 38 ft. Len 24 ft.

Vizállás.

TISZA SZEGEDNÉL június 19-én 15' 5" 0''

Közlekedés.

Indulások a vasutakon.

Szegedről Pestre 1 óra 10 percor d. u., 2 óra 50 percor éjjel. — Temesvárra 1 ó. 40 p. délután, 10 óra 15 p. este. Temesvárról Szegedre 6 ó. 55 p. reggel, 11 ó. 25 p. éjjel. Pestről Bécsbe 9 óra 12 pcor reggel, 9 óra 20 p. este.

Érkezések a vasutakon.

Szegedről Temesvárra 6 ó. 35 p. este, 1 ó. 41 p. éjjel. Temesvárról, Szegedről Pestre 8 ó. 23 p. reggel, 8 ó. 27 p. e.

Bécsi pénzfolyam június 17-én.

5% metalliques 80.70; nemzeti kölesön 68.70; bank-részvények 787.—; hitelintézeti részvények 179.60; ezüst-agio 136.50; londoni váltók 137.—; arany darabja 6.55.

Felelős szerkesztő: Szabó Mihály.

HIRDETÉSEK.

(150—2)

Ház- és föld-eladás.

Alulírt ezennel közhírré teszi, hogy saját 1017. sz. a két lakházát a rókusi gyógyszer-tár átellenében, egy kisebb házai, föld- és szőlőjei szabad kézből eladandók. — Venni-szándékozók értekezhetnek saját lakházánál.

Pollák S. Sándor.

Kirschner Hermann

fakereskedő Szegeden, (Merei-utca, 2444, sz. a. saját, ezelőtt Uhlmannféle házból) ajánlja a t. c. községnek legutányosb áron és pontos jó szolgálattal, tetészes szerinti mennyiségben, a legjobb fannemeket, u. m. építésekhez szükséges fannemeket, nagy választásban, mindennemű tüzelő őlfát, jól rakva, és keményfa-szenet, vékáját 35 ujtkron. (149—3)

HERZ orvos BRAMA WATER óvszere külső betegségek ellen.

Ezen 10 év óta többféle kísérletkénl bebizonyult, egészen ártatlan gyökerek főzéséből nyert és tudományos elvek szerint készített

tisztító szer ragadó betegségek

igen veszélyes megmérgezésétől megóv.

Mindkét nemnek egészségét föntartja, a tehetlenséget elhárítja s a férfias erőt helyreállítja, idegyöngyüléstől és a legsúlyosabb betegségek s következményeitől megment. Azon óriási haladások, melyek az orvosi vegytan területén történtek, sok évi vizsgálatok és kísérletek után egy szert eredményeztek, mely igazi hasznossága által, bizonyára a legnagyobb elismerésre reménylhet.

Kapható Szegeden Kovács A. és Kovács M. gyógyszerész és Fischer és Schopper uraknál.

Kereskedők, kik raktárt átvenni szándékoznak, Brama Water főszélkaldési raktárához Pesten (bécsi utca 2. sz. a.) intézzék kívánalmakat.

Egy hatszögletes lepecsételt eredeti üvegnek ára használati utasítással 1 ft 50 kr. o. é. (128—11)

(152—1)

Irodalmi ujdonságok,

melyek

Burger Zsigmond

könyv- és szépműkereskedésében kaphatók.

Az angol parlament, írta May Erskiné Tamás, 4-ik kiadás után átdolgozta Barsi József. Ára 3 ft.
II. Rákóczy Ferenc emlékiratai a magyar hadjáratról. 1703—1711. Kiadja Ráth Károly.
Kossuth parlamenti élete, közli Karádfy és Ráthkay. Pest 1850. Ára 2 ft.
A magyar forradalom férfai 1848 és 1849-ben, Szilágyi Sándortól. Második kiadás. Pest 1850. Ára 2 ft.

A magyar forradalom története 1848 és 1849-ben, Szilágyi Sándortól. Ára 2 ft 50 kr.
A magyar forradalom napjai 1849. július 1-je után, Szilágyi Sándortól. Ára 60 kr.
A magyar nemzet története. Regényes rajzokban írta Jókay Mór. Második javított és bővített kiadás 17 képpel. Ára 2 ft 50 kr.
A magyarok őstörténete. Irta Jósika Miklós. Három kötet. Ára 6 ft.
Honeygység, írta 1846-ban b. Kemény Dénes. Kolosvár 1861. Ára 60 kr.
Debreceni ellenőr. Irják többen, kiadja Telegdi K. Lajos, megjelenő füzetekben. Egy füzet ára 30 kr.
A Rákóczy-család. Képmagyarzatul írta Szilágyi Sándor.
Magyarország története rövid vonásokban. Protestáns középtanodák számára írta Szász Károly. Ára 50 kr.
Kecskemét város története, oklevéltárral, Hornyik Jánostól. Első kötet 1 ft 50 kr.
Kis-Kun-Halás története. Irta Tóth János. Jegyzetekkel s oklevéltárral ellátva kiadta Szilágyi Sándor. Ára 1 ft.
Az országbirói értekezlet javaslatai a törvénykezés tárgyában. Ára 80 kr.
Az országbirói értekezlet a törv. tárgyában. Közli Ráth György. Első kötet. Ára 2 ft.
Az 1861-ik évi magyar Országgyűlés. Első kötet 1—3 füzet. Előfizetési ára 6 füzetért 2 ft 40 kr.
Alkotmány-zsebkönyv, magyar publicisták számára. Közzétette Osztróvszky József. Ára 20 kr.
Az iparosok, vagy László mester. Irta Barsi József Ára 40 kr.
A nemzeti művelődés alapja. Irta Karcsanyéki G. Ára 1 ft 40 kr.
Egy magyar család a forradalom alatt. Korrajz, írta Jósika Miklós, 4 kötet ár 4 ft.
II-dik Rákóczy Ferenc. Regény hat kötetben, írta Jósika Miklós. Ára 6 ft.
Honvédok könyve. Történelmi adattár az 1848: és 1849-iki magyar hadjárathól: Kiadja és szerkeszti Vahot Imre. Szerkesztőtárs Gánóczy Flóris. Első kötet. Budavár ostromának rajzával ára 1 ft. 20 kr.
A honvéd orángyala. Regényes korrajz. Irta Vahot Imre. Második kiadás. Ára 1 ft.
Kipfelhauzer költeményei. Ára 65 kr.
Bonaparte Napoleon Lajos titkos emlékirata. Egy füzet ára 80 kr:
Napoleon fénykora és hanyatlása. Egy füzet ára 50 kr.
Hulló virágok. A hon lelkes leányainak ajánlva Fay Andrától. Ára 1 ft 60 kr.
Szellemi ömnibus, kéjutázásra az élet után, írta Aszalay József. Második bővített kiadás. 3 kötet, ára 6 ft.
Eszter a szép kardaltnoknő. Regény. Irta Vadnay Károly. Két kötet, ára 2 ft.
Az utolsó Czaporog, Viardot után írta Khern Ede. Ára 1 ft 20 kr.
Szines könyv. Diszemplény. Kiadta Khern Ede. Ára 2 ft.
A gyermek imái és első vallásos érzelmek. Protestáns iskolák és gyermekek számára Dobos Jánostól. Ára kemény kötésben 80 kr.

Melléklet: Nyilatkozat Milósevits Mártontól.